

§ 120.

Sagførere ere pligtige med Flid og Troskab at udføre de dem betroede Forretninger. De ere pligtige at fremme de dem betroede Retssager med den Hurtighed, som Tilfældets Beskaffenhed tillader. De maa som en Følge heraf ikke forhale Sagerne ved unødvendige Udsættelser, grundløse Formalitetsindsigelser eller andre Udfugter. De skulle afholde sig fra usømmelig Tale og Skrivemaade for Retten og efterkomme de Paalæg, som særlig gives dem af Retten i Medfør af denne Lov.

§ 121.

Ingen Sagfører maa kræve højere Betaling, end der skønnes billigt, for den Bistand og Tjeneste, han i saadan Egenskab yder ved Udførelse af Retssager.

For øvrigt er det ikke forbudt at betinge sig højere Betaling for det Tilfælde, at Sagen vindes, end for det Tilfælde, at den helt eller for en Del tabes, ligesaa lidt som det er forbudt at betinge sig en vis Andel i Sagens Genstand.

Overenskomster om Betaling, der aabenbart forurette en af Parterne, ere ugyldige.

§ 122.

Enhver Sagfører, der er antagen til Udførelse af beneficerede Sager, jvf. § 322, er pligtig til for ubemidlede, der henvises til ham, at affatte Besværinger til Øvrighedsmyndigheder og Ansøgning om fri Proces, endvidere til at affatte Forligsindkaldelser og Stævninger i borgerlige Sager, som vedkommende ønsker at anlægge ved den Ret, for hvilken Sagføreren er antagen, for saa vidt der ikke er Adgang til at opnaa Rettens Bistand efter § 416, 1ste Stykke. Saadanne Henvisninger foretages af Politimesteren, som skønner over de paagældendes Uformuenhed og iagttager, at Henvisningerne fordeles ligelig mellem de paagældende Sagførere. — Disse Bestemmelser gælde dog indtil videre ikke for de Sagførere, der have Kontor i København eller paa Frederiksberg; men Bestemmelserne kunne af Justitsministeriet, naar Omstændighederne maatte tale derfor, med fornøden Tillempelse udvides til ogsaa at omfatte dem.

Paa de aarlige Finanslove bevilges det fornødne Beløb til Vederlag til de paagældende Sagførere for deres heromhandlede Virksomhed. De nærmere Regler for Fastsættelsen og Udbetalingen af disse Vederlag gives af Justitsministeren.

§ 123.

Sagførere, som overtræde de i nærværende Lov givne Forskrifter eller i øvrigt forse sig i deres Virksomhed som Sagførere, anses med de i Straffelovens § 144 omhandlede Straffe.

Naar den Straf, som skal paalægges en Sagfører, ikke er højere end Bøder, og ingen særlig Bevisførelse udfordres for at oplyse det strafbare Forhold, kan Straffen paalægges under den Sag, med Hensyn til hvilken Forseelsen er begaaet, enten ved en særskilt Kendelse eller ved den endelige Dom.

*Kapitel 12.***Ophør af Retten til Sagførervirksomhed.**

§ 124.

Naar en Sagfører ved Dom findes skyldig i en i den offentlige Mening vanærende Handling, skal Retten til at udøve Sagførervirksomhed ved samme Dom frakendes ham.